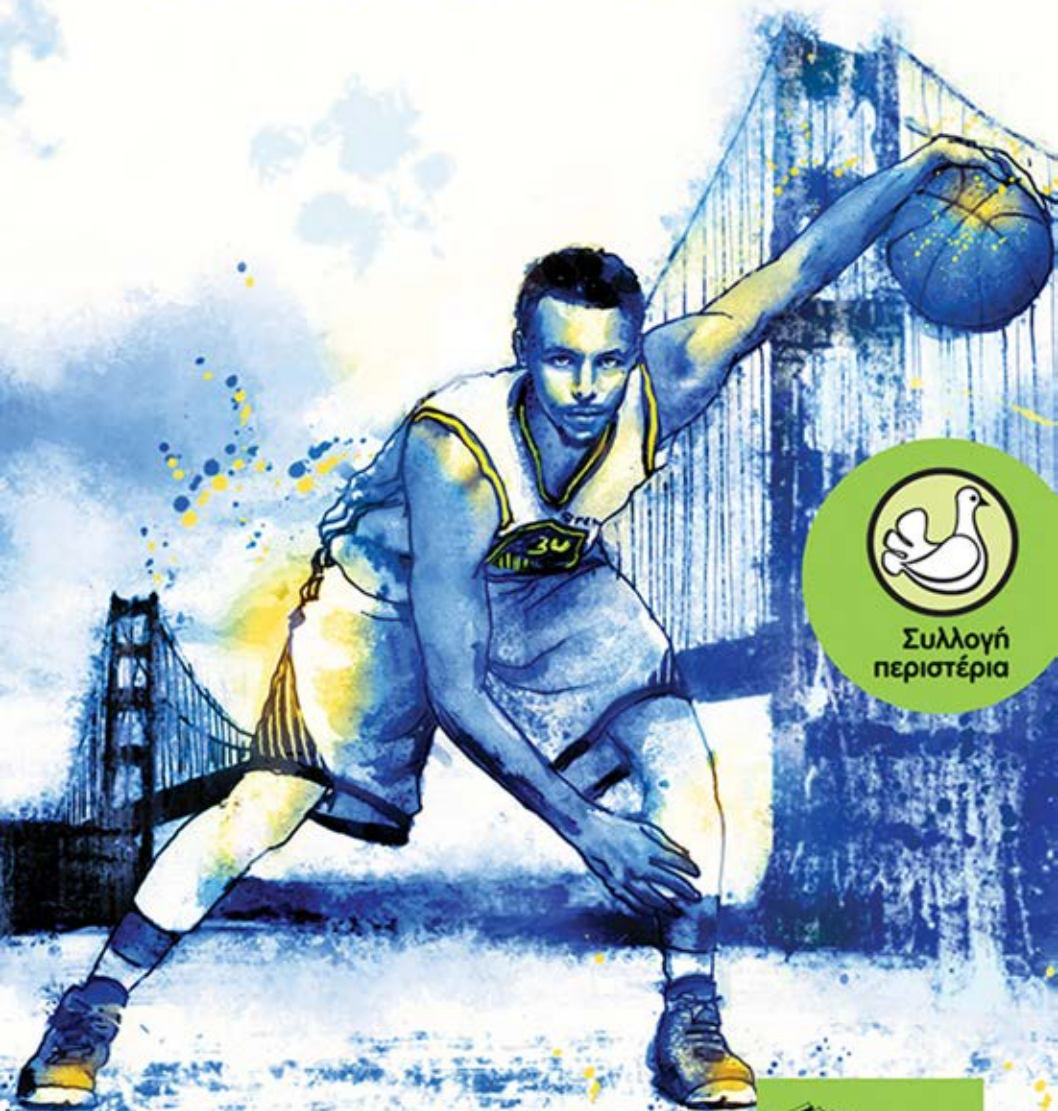

ΡΙΚ ΛΈΝΤΥ

Στέφεν Κάρρυ

Με θέληση και πίστη

Συλλογή
περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Στέφεν Κάρολ: Με θέληση και πίστη

ΡΙΚ ΛΕΝΤΥ

Στέφεν Κάρολ
Με θέληση και πίστη

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΝΟΣ ΤΖΙΡΙΤΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Περιστέρια – 187

Ρικ Λέντυ, *Στέφεν Κάρρον: Με θέληση και πίστη*

Rick Leddy, *Stephen Curry: Courage and Faith*

Μετάφραση: Μάνος Τζιζιτάς

Φωτογραφία εξωφύλλου: shutterstock, 517102234, © Christian Bertrand

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Δημοσθένης Κερασίδης

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© 2017 All rights reserved to Sole Books, Beverly Hills

Copyright© για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τη Sole Books, Ηνωμένες

Πολιτείες Αμερικής, Ιούλιος 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Φεβρουάριος 2018

KET B505 ΚΕΠ 76/18 ISBN 978-960-16-7796-5

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΡΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Μάτια ορθάνοιχτα	9
Στης γιαγιάς Ντάκι	14
Α-Λ-Ο-Γ-Ο	21
Προπονητικό Κέντρο Πίσω Αυλής	30
Τορόντο	38
Την μπάλα σ' εμένα!	45
Η πρώτη ομάδα μπορεί να περιμένει	50
Δώσ' του τα κλειδιά	54
Τα βάσανα της εφηβείας	60
Σούταρε!	68
Θέλω να παίξω	78
Ανοιχτοί λογαριασμοί	85
Ξανά τιμωρημένος	93
Δύσκολες αποφάσεις	99
Θετικές εξελίξεις	110
Δοκιμασία της πίστης	119
MVP	123
Το πρώτο δαχτυλίδι του πρωταθλητή	127
Οικογένεια	132
Το δεύτερο δαχτυλίδι	137

Μάτια ορθάνοιχτα

«ΕΙΣΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ;» ρώτησε ο Ντελ Κάρου τη σύζυγό του, Σόνια. «Είναι μόνο δύο εβδομάδων».

Ο Ντελ ήξερε ποια θα ήταν η απάντηση της Σόνια προτού καν εκείνη μιλήσει. Όταν η Σόνια έπαιρνε μια απόφαση για κάτι, το θέμα ήταν λίγο πολύ τελειωμένο. Εκείνος ανησυχούσε μήπως ήταν κάπως νωρίς για να βγουν από το σπίτι η Σόνια και ο μικρός Στέφεν. Αλλά τι ήξερε εκείνος; Ήταν μόνο είκοσι τεσσάρων χρόνων – όλη αυτή η ιστορία της πατρότητας ήταν γι' αυτόν κάτι εντελώς καινούριο, και τα είχε λίγο χαμένα.

Η Σόνια κρατούσε τον Στέφεν στα χέρια της. Κοιτούσε τον γιο της και χαμογελούσε. Γουόρντελ Στέφεν Κάρου 2ος. Είχε πάρει το όνομα του πατέρα του. Ο Στεφ ήρθε στον κόσμο με επεισοδιακό τρόπο. Είχε γεννηθεί δύο εβδομάδες νωρίτερα απ' ό,τι περιμέναν η Σόνια και ο Ντελ.

Ο Ντελ, που ήταν ένας εξαιρετικά εύστοχος σούτινγκ γκαρντ των Κλίβελαντ Καβαλίερς, βρισκόταν στη Νέα Υόρκη για ένα ματς με τους Νιου Γιορκ Νικς, όταν η Σόνια ένιωσε τους πόνους της γέννας και κα-

τάλαβε ότι το μωρό ερχόταν. Όταν τηλεφώνησε στον Ντελ από το Άκρον του Οχάιο για να του το πει, εκείνος είπε ότι θα προσπαθούσε να γυρίσει όσο το δυνατόν πιο σύντομα. Στο μεταξύ, τη συμβούλευσε να τηλεφωνήσει στην κοπέλα του Μπραντ Ντόχερτυ για να την πάει στο νοσοκομείο. Ο Μπραντ ήταν συμπαίκτης του Ντελ.

Η Σόνια είχε φοβηθεί. Ήταν το πρώτο της παιδί και ο Ντελ δεν ήταν μαζί της. Ούτε εκείνη ούτε η κοπέλα του Μπραντ ήξεραν καλά το Άκρον. Η Σόνια κι ο Ντελ είχαν μετακομίσει στο Άκρον πριν από λίγους μήνες.

Τελικά έφτασαν σε ένα νοσοκομείο, αλλά της είπαν ότι έπρεπε να είχε πάει σε κάποιο άλλο! Έπειτα από μια τρελή κούρσα με συνοδεία ένα περιπολικό της αστυνομίας, η Σόνια έφτασε στο σωστό νοσοκομείο, όπου όμως δεν υπήρχαν ελεύθερες αίθουσες τοκετού. Τελικά βρέθηκε μια αίθουσα, και μόλις δύο ώρες αργότερα το αγοράκι που κρατούσε τώρα στα χέρια της είχε γεννηθεί.

Κοίταξε το δύο εβδομάδων μωρό της και μετά τον Ντελ και είπε: «Θα έρθουμε στο παιχνίδι. Ο γιος σου πρέπει να δει τι δουλειά κάνει ο πατέρας του. Θα λείπεις πολύ από το σπίτι και πρέπει να έχει θέση στη ζωή σου. Και αυτό αρχίζει τώρα».

Τα λόγια της Σόνια στενοχώρησαν λίγο τον Ντελ. Ένωθε ακόμα τύψεις που δεν ήταν στο νοσοκομείο όταν γεννήθηκε ο Στέφεν. Είχε γυρίσει όσο το δυνατόν πιο σύντομα, αλλά δεν πρόλαβε.

Ο Ντελ χαμογέλασε και κοίταξε για λίγο τον γιο του, που κοιμόταν ήσυχα στην αγκαλιά της Σόνια. Άραγε σε ποιο βαθμό θα μπορούσε να απολαύσει ένα παιχνίδι των Καβαλιέρς με τους Σικάγο Μπουλς; Ήταν τόσο μικρούλης και έμοιαζε πολύ στη μαμά του, ιδίως στα καστανά μάτια τους, που ήταν ολόιδια.

«Θα παίζει ο Μάικλ Τζόρνταν απόψε, ε;» είπε η Σόνια. «Θα τον πείσεις, λες, να υπογράψει την κουβερτούλα του Στέφεν;»

Ο Ντελ έμεινε ακίνητος για λίγο, με το στόμα ανοιχτό, έχοντας χάσει τα λόγια του. Η Σόνια έβαλε τα γέλια κι έπειτα άρχισαν να γελάνε και οι δύο μαζί, αλλά γρήγορα έπνιξαν τα γέλια τους όταν το μωρό άρχισε να κουνιέται.

Ο Ντελ έπρεπε να φύγει για το Ρίτσφιλντ Κολιζιουμ του Κλίβελαντ, που ήταν η έδρα των Καβαλιέρς, για την προθέρμανση της ομάδας πριν από το ματς. Αργότερα η Σόνια ξεκίνησε με τον Στέφεν για να πάει στο παιχνίδι και έφτασαν μια χαρά. Σε όλη τη διαδρομή με το αυτοκίνητο από το Άκρον, ο μικρός κοιμόταν. Κοιμόταν ακόμα, τυλιγμένος στην κουβερτούλα του, καθώς η Σόνια πήγαινε προς τη θέση της. Δεν τον ξύπνησαν όλοι όσοι πλησίαζαν για να ευχηθούν και όλοι όσοι ήθελαν να ρίξουν μια ματιά στον νεογέννητο Γουόρντελ Στέφεν Κάρου 2ο. Συνέχισε να κοιμάται στην παρουσίαση των ομάδων, παρά τη δυνατή μουσική και τον εθνικό ύμνο.

Όταν ακούστηκε η κόρνα της έναρξης, η Σόνια κοί-

τάξε το μωράκι στην αγκαλιά της και είδε ότι τα μάτια του τώρα ήταν ορθάνοιχτα. *Βρε, βρε... ξύπνησες πά-νω στην ώρα για να δεις το παιχνίδι, μικρούλη;*

Υπέθεσε ότι δεν θα έμενε για πολύ έτσι, αλλά ο μικρός την εξέπληξε, μένοντας ξύπνιος σε όλη την πρώτη περίοδο και μετά κρατούσε τα μάτια του ακόμα ορθάνοιχτα και σε όλη τη δεύτερη. Έμεινε ξύπνιος και για όσα λεπτά κρατούσε το σόου στο ημίχρονο. Δεν έκλαψε. Η Σόνια είχε την αίσθηση ότι έδειχνε αληθινό ενδιαφέρον για ό,τι γινόταν γύρω του. Χαμογέλασε. Αν δεν ήξερε ότι αυτά τα πράγματα δεν γίνονται, θα έπαιρνε όρκο ότι ο μικρός το διασκεδάζε κιόλας, απολαμβάνοντας την ατμόσφαιρα ενός παιχνιδιού του NBA. Ίσως παρακολουθούσε πώς οι καλύτεροι μπάσκετμπολίστες του κόσμου αφήναν άφωνο το πλήθος με τα άλματα, την ευλυγισία και τα απίστευτα καλάθια τους.

Σε λίγο θα κουραστεί και θα τον πάρει πάλι ο ύπνος, σκεφτόταν.

Κι όμως. Έμεινε ξύπνιος σε όλη την τρίτη περίοδο, αλλά και μετά, στην τέταρτη. Εκείνη φρόντιζε να του ψιθυρίζει κάθε φορά που έμπαινε στο παιχνίδι ο Ντελ: «Αυτός είναι ο μπαμπάς σου. Κοίτα».

Τα μάτια του ήταν *ακόμη* ανοιχτά στην παράταση, όταν οι Μπουλς έκλεψαν τη νίκη στο τελευταίο δευτερόλεπτο, με 111-110. Ο Ντελ είχε κάθε λόγο να είναι περήφανος για την προεμέρα του μπροστά στον γιο του, αφού έβαλε 24 πόντους, παρόλο που δεν ήταν στην αρχική πεντάδα. Ωστόσο ο Μάικλ Τζόρνταν έβαλε 39

πόντους για τους νικητές Μπουλς. Μετά το παιχνίδι η Σόνια πήγε στο αυτοκίνητό της και ο Στέφεν ήταν ακόμα ξύπνιος. Τον έβαλε στο κάθισμα και έδεσε τη ζώνη του, και τότε τα μάτια του άρχισαν να κλείνουν νυσταγμένα, οπότε κοιμήθηκε.

Η Σόνια καθόταν στο κάθισμα του συνοδηγού, περιμένοντας τον Ντελ να βγει από τα αποδυτήρια και να έρθει στο αυτοκίνητο για να επιστρέψουν μαζί στο Άκρον. Σκεφτόταν τον γιο της που κοιμόταν ήσυχα στο κάθισμα πίσω της. *Ποια είναι άραγε τα σχέδια του Θεού για σένα, μικρούλη;* αναρωτιόταν τη στιγμή που ο Ντελ ερχόταν προς το αυτοκίνητο.

Μόλις ο Ντελ άνοιξε την πόρτα, έσκυψε και φίλησε τη Σόνια. Γύρισε αμέσως πίσω να δει τον γιο του. Χαμογέλασε και άγγιξε απαλά το μέτωπο του Στέφεν, αλλά δεν μπορούσε να κρύψει τελείως μια μικρή απογοήτευση.

«Αχ, έλεγα μήπως ήταν ξύπνιος. Ήθελα να με δει να παίζω απόψε...» ψιθύρισε στη Σόνια.

Η Σόνια τού απάντησε: «Αν σε είδε, λέει! Δεν θα πιστεύεις στ' αυτιά σου. Θα σου τα πω στη διαδρομή».

Ο Ντελ κοίταξε τη Σόνια απορημένος, έπιασε το τιμόνι και έβαλε μπρος το αυτοκίνητο για να γυρίσουν στο σπίτι τους. Αλλά μόλις βγήκαν από το πάρκινγκ, είδε ότι και τη Σόνια την είχε πάρει ο ύπνος.

Αναστέναξε και είπε μέσα του ότι η ιστορία μπορούσε να περιμένει μέχρι να φτάσουν στο σπίτι.

Στης γιαγιάς Ντάκι

ΟΤΑΝ Ο ΣΤΕΦ ήταν ενός έτους, η οικογένεια Κάρου μετακόμισε στο Σάροτ της Βόρειας Καρολίνας. Ο Ντελ είχε σταλεί εκεί από το Κλίβελαντ, καθώς είχε επιλεγεί για να παίξει σε μια καινούρια ομάδα που είχε δημιουργηθεί εκεί, τους Χόρνετς.

Τέσσερα χρόνια πέρασαν. Ήταν τώρα πιο κοντά στους συγγενείς τους και τους άρεσε να μένουν εδώ. Η Σόνια και ο Ντελ είχαν μεγαλώσει την οικογένειά τους. Ο μικρότερος αδερφός του Στεφ, ο Σεθ, ήταν τριών ετών. Και ετοιμάζονταν να υποδεχτούν άλλο ένα μωρό.

Ένα απόγευμα, στο σπίτι τους στο Σάροτ, η Σόνια Κάρου κοίταζε γεμάτη θαυμασμό από το παράθυρο της κουζίνας τον πεντάχρονο Στεφ να παίζει στην πλαστική μπασκέτα που είχαν στο πάρκινγκ. Τα παιδιά συνήθως ασχολούνται με κάτι για λίγο και μετά βαριούνται και αρχίζουν κάτι άλλο. Αλλά ο μικρός Στεφ δεν ήταν έτσι. Θα έμενε στο μπασκετάκι επί ώρες. Εκείνος δεν το βαριόταν ποτέ. Με κάθε ευκαιρία, έβγαине έξω για να ρίξει σουτάκια στη μικρή μπασκέτα.

Τι μικρούλης που είναι, σκεφτόταν η Σόνια, καθώς ο Στεφ έκανε ακόμα ένα σουτ.

Ήταν πιο μικρόσωμος και αδύνατος από τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας του, πράγμα που ήταν κάπως αστείο, αφού ο μπαμπάς του ήταν μεγαλόσωμος και ψηλός. Ο Στεφ δεν μπορούσε καν να πηδήσει αρκετά ψηλά για να καρφώσει την μπάλα στην παιδική μπασκέτα. Αλλά δεν σταματούσε να προσπαθεί.

Η Σόνια τον παρακολουθούσε καθώς προσπαθούσε πια να σουτάρει πιο μακρινές βολές. Ο Στεφ, ακόμα και σε αυτή τη νεαρή ηλικία, είχε πειθαρχία και αφοσίωση. Ένα πεντάχρονο με επαγγελματισμό. Η Σόνια φούσκωνε από περηφάνια. Της άρεσε να τον παρακολουθεί να το διασκεδάζει με την καρδιά του εκεί έξω, κάνοντας κάτι που ήταν φανερό ότι του άρεσε πάρα πολύ.

Ο Στεφ έβαλε ακόμα ένα καλάθι και γύρισε πίσω στο ίδιο σημείο για να τελειοποιήσει το σουτ του – το έκανε αυτό ξανά και ξανά.

Η Σόνια άνοιξε το παράθυρο της κουζίνας.

«Στεφ, είναι ώρα να σταματήσεις το παιχνίδι και να έρθεις για φαγητό» είπε.

Ο Στεφ σταμάτησε και κοίταξε τη μητέρα του με μια έκφραση απογοήτευσης, και αυτή παραλίγο να βάλει τα γέλια. Ο μικρός θα έμενε έξω παίζοντας στην μπασκέτα όλη νύχτα αν τον άφηνε. Δεν θα ερχόταν ποτέ μέσα για να φάει και να πει κάτι.

«Έλα. Άκουσες τι είπα. Έπειτα από το φαγητό μπορεί να σ' αφήσω να παίξεις λίγο ακόμα».

Ο Στεφ έσκασε ένα τεράστιο χαμόγελο και έτρεξε από την πίσω πόρτα στην κουζίνα για να φάει. Δεν τον ένοιαζε και πολύ το φαγητό. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν πόσο ωραίο θα ήταν να συνεχίσει το παιχνίδι μετά το φαγητό.

Μια Κυριακή πρωί ο Στεφ και ο Σεθ άνοιξαν τις πόρτες του αυτοκινήτου και άρχισαν να τρέχουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν προς την ταλαιπωρημένη μπασκέτα που ήταν δεμένη σ' έναν στύλο στην πίσω αυλή. Ο Στεφ κρατούσε μια μπάλα κάτω απ' τη μασχάλη του.

Αλλά προτού κάνουν τρία βήματα από το αυτοκίνητο έπεσαν πάνω στο μπλόκο της γιαγιάς Ντάκι, η οποία έστεκε με τα χέρια απλωμένα σαν τεράστιο δίχτυ που περίμενε ένα κοπάδι ψάρια.

«Εεεπ, για μια στιγμή!» φώναξε η γιαγιά Ντάκι.

Ο Στεφ και ο Σεθ σταμάτησαν απότομα και κοίταξαν τη γιαγιά τους, που τώρα στεκόταν με τα χέρια στη μέση και τους κοιτούσε αυστηρά.

«Ωστε έτσι, ε; Εσείς οι δύο είχατε σκοπό να τρέξετε στην μπασκέτα χωρίς ένα γεια και μια μεγάλη αγκαλιά στη γιαγιά σας;» είπε.

Ο Στεφ και ο Σεθ έσκυψαν το κεφάλι και άρχισαν να κλοτσάνε με τα πόδια τους το χώμα.

«Συγγνώμη, γιαγιά» είπε ντροπαλά ο Στεφ. «Αφού...»

«Δεν πειράζει, βρε» είπε η γιαγιά Ντάκι και το πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο. «Μπορείτε να μου κάνετε μια αγκαλιά και τώρα!»

Ο Στεφ και ο Σεθ βούτηξαν μέσα στην αγκαλιά της γιαγιάς Ντάκι κι εκείνη τους έσφιξε στα χέρια της. Ο Στεφ νόμισε προς στιγμήν ότι θα του κοβόταν η ανάσα. Αλλά δεν τον ένοιαζε. Του άρεσαν οι αγκαλιές της γιαγιάς του και του άρεσε να έρχονται στο Γκρότος της Βιρτζίνια, το μέρος όπου είχε μεγαλώσει ο πατέρας του. Το ένιωθε σαν δεύτερο σπίτι του.

Η γιαγιά είπε: «Κάποιον μου θυμίζετε εσείς οι δύο». «Ποιον;» ρώτησε ο Στεφ.

Η γιαγιά Ντάκι χαμογέλασε. «Τον μπαμπά σας. Μέρα νύχτα, βρέξει χιονίσει, ήταν εδώ έξω και έπαιζε μπάσκετ. Από τότε που ο παππούς σας έβαλε αυτό το παλιό καλάθι στον στύλο, δεν μπορούσε να ξεκολλήσει αποκεί. Ένα καλοκαίρι τον είχαμε αφήσει στις αδερφές του για να τον προσέχουν, γιατί εγώ κι ο παππούς δουλεύαμε, κι εκείνες τον κλείδωσαν έξω και πέρασε με μια μπάλα και με εκείνο το καλάθι όλη τη μέρα».

«Ποπό!» είπε ο Στεφ. «Τέλειο!»

Ο Ντελ γελούσε, καθώς ερχόταν προς το μέρος τους από το αυτοκίνητο. «Οι θείες σας με πέταγαν έξω το πρωί και μου έβγαζαν μόνο ένα σάντουιτς και κάτι να πω απ' το παράθυρο το μεσημέρι. Το έτρωγα και γυρνούσα στην μπασκέτα μου και περνούσα εκεί όλο το απόγευμα. Μετά με άφηναν να μπω μέσα ίσα ίσα για να με καθαρίσουν πριν έρθουν ο παππούς κι η γιαγιά και με έβαζαν να ορκιστώ ότι δεν θα πω τίποτα!» Ο Ντελ έκλεισε το μάτι στα παιδιά. «Αλλά γιατί να πω τίποτα;» είπε γελώντας. «Εγώ περνούσα τέλεια!»

Ο Στεφ κοίταξε τον πατέρα του. «Είναι αληθινή ιστορία αυτή;»

Ο Ντελ χάιδεψε το κεφάλι του Στεφ. «Απολύτως. Στις αδερφές μου το χρωστάω που παίζω στο NBA σήμερα».

«Ναι, αλλά ήταν κάπως άσχημο αυτό που σου έκαναν» απάντησε ο Στεφ.

Ο Ντελ κούνησε το κεφάλι με συγκατάβαση. «Ε, ίσως λιγάκι, αλλά εγώ ήμουν ο ενοχλητικός μικρός αδερφός σ' ένα σπίτι γεμάτο με μεγαλύτερες αδερφές που ήθελαν να δουν τηλεόραση με την ησυχία τους. Έτσι όμως έγινα τόσο καλός σουτέρ».

Η γιαγιά Ντάκι κοίταξε τον Ντελ και είπε: «Κρίμα που δεν είναι εδώ ο πατέρας σου να δει αυτά τα δύο να σουτάρουν στο παλιό του καλάθι, όπως έκανες εσύ».

Ο Στεφ κοίταξε τον πατέρα του και είδε το χαμόγελό του να μετατρέπεται σε μια έκφραση λύπης. Ο παππούς τους, ο Τζακ, είχε πεθάνει όταν ο Στεφ ήταν μόλις τριών χρόνων. Δεν τον θυμόταν και πολύ.

Ο Ντελ αναστέναξε και κούνησε αργά το κεφάλι. «Ναι, ο μπαμπάς θα τρελαινόταν».

Η γιαγιά Ντάκι κοίταξε τον Σεθ και τον Στεφ και είπε: «Άντε, πηγαίνετε. Τι περιμένετε;».

Δεν χρειαζόταν να το ακούσουν δεύτερη φορά. Έτρεξαν και οι δύο προς τον στύλο, όπου τα περίμενε το παλιό καλάθι και το ταμπλό της αυτοσχέδιας μπασκέτας.

Ο Στεφ έριξε αμέσως ένα σουτ που δεν μπήκε μέ-

σα. Η μπάλα αναπήδησε στο έδαφος, πάνω σε μια πέτρα, και κύλησε προς το δασάκι εκεί δίπλα.

«Ξέρεις τους κανόνες» είπε ο Σεθ γελώντας. «Πρέπει να κυνηγήσεις. Πρόσεχε μη σε φάει τίποτα».

Ο Στεφ αναστέναξε. Του άρεσε αυτή η παλιά μπάσκέτα, αλλά ώρες ώρες ήταν μεγάλος μπελάς. Στο σπίτι, το γηπεδάκι του είχε ωραίο, επίπεδο τσιμέντο κάτω. Το ταμπλό ήταν από γυαλί, σαν αυτό που χρησιμοποιούν στα γήπεδα του NBA. Υπήρχε ακόμα και γραμμή του τρίποντου. Είχε γύρω γύρω φράχτη, κι έτσι δεν χρειαζόταν να τρέχει στο δάσος και να φοβάται μην τον φάει καμιά αρκούδα ή κανέννας λύκος καθώς κυνηγούσε την μπάλα από τα άστοχα σουτ.

Εκείνος κι ο Σεθ ήταν τυχεροί σε σχέση με τον μπαμπά τους όταν ήταν παιδί. Αλλά γι' αυτό είχε γίνει τόσο καλός ο μπαμπάς του. Αναγκάστηκε να μάθει στα δύσκολα. Αν αστοχούσε, έπρεπε να κυνηγάει την μπάλα, οπότε προσπαθούσε ακόμα περισσότερο να είναι εύστοχος. Το καλάθι ήταν σκληρό και δεν συγχωρούσε λάθη, οπότε έμαθε να σημαδεύει με ακρίβεια χιλιοστού και να σουτάρει με ζεστό χέρι.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε προς το δασάκι για να πάρει την μπάλα.

«Όταν έρθω» φώναξε γυρίζοντας λίγο το κεφάλι, «να παίξουμε ένα μονό».

«Εντάξει!» του φώναξε ο Σεθ. «Αλλά δεν θα κλέβεις!»

Ο Στεφ έκανε μια γκρομάτσα σηκώνοντας το κεφάλι-

λι προς τον γαλάζιο ουρανό της Βιρτζίνια. Ο Σεθ συνεχώς τον κατηγορούσε ότι έκλεβε. Ιδίως όταν έχανε. Ο Στεφ δεν καταδέχτηκε καν να απαντήσει. Καθώς έψαχνε την μπάλα που είχε κρυφτεί κάπου ανάμεσα στα δέντρα, έριχνε και καμιά ματιά γύρω του. Όχι ότι φοβόταν μην τον φάει καμιά αρκούδα ή κανέναν λύκος. Βέβαια, δεν θα έβλαπτε να έχει και τον νου του, καλού κακού.

